

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Bakalářská práce

**NÁVRH GRAFICKÉHO ŘEŠENÍ REGIONÁLNÍHO
TISKOVÉHO PERIODIKA**

**GRAFICKÁ ÚPRAVA TISKOVÉHO PERIODIKA
TANEČNÍHO SOUBORU NANOCHACH**

Markéta Tycová

Plzeň 2014

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění

Studijní program Výtvarná umění

Studijní obor Ilustrace a Grafika

Specializace Grafický design

Bakalářská práce

**NÁVRH GRAFICKÉHO ŘEŠENÍ REGIONÁLNÍHO
TISKOVÉHO PERIODIKA**

**GRAFICKÁ ÚPRAVA TISKOVÉHO PERIODIKA
TANEČNÍHO SOUBORU NANOCHACH**

Markéta Tycová

Vedoucí práce: Doc. ak. mal. František Steker
Katedra designu
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2014

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2014

Obsah

1	Mé dosavadní dílo v kontextu specializace	6
2	Téma a důvod jeho volby	8
3	Cíl práce	9
4	Příprava a průzkum	10
	4.1 Taneční zóna	10
	4.2 Archa noviny	11
	4.3 Národní divadlo	11
	4.4 The Old Vic a Hampstead Theatre	12
5	Návrh periodika pro NANOHACH	13
	5.1 Forma	13
	5.2 Hierarchie a grafický design	14
	5.3 Záhlaví a zápatí	15
	5.4 Odstavec	15
	5.5 Členění odstavců	16
	5.6 Font	16
	5.7 Obálka	18
6	Technické specifikace	19
7	Popis díla	20
8	Přínos díla pro daný obor	21
9	Diskuze	22
10	Závěr	23
11	Seznam použitých zdrojů	24
12	Resumé	25
13	Seznam příloh	26

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace

Grafický design je způsobem komunikace. Naučit se a zdokonalovat se v této dovednosti je mým hlavním cílem. Spisovatelé a publicisté se vyjadřují slovy. Hudebníci používají melodii, rytmus a slova. Grafický design sděluje informace vizuální cestou. Je tu pro spisovatele, aby mohli komunikovat se čtenáři, je tu pro hudebníky, aby posluchači věděli kdy přijít na koncert. Ale to nejdůležitější u grafického designu je, že má za cíl komunikovat co nejsrozumitelněji – s vtipem, nadsázkou nebo naopak důstojností a hlavně umět oslovit cílovou skupinu.

Dosud jsem se věnovala hlavně tištěnému médiu. Navrhovala jsem plakáty, obálky knih a sazela knihy. U knih jsem postupovala od korektur a sazby, přes návrh layoutu pro literární filmový scénář a nyní se posouvám o krok dál při návrhu grafického řešení periodika.

Zajímá mě problematika typografie v rámci sazby publikací. Jak funguje které písmo, jak organizace stránky vede čtenáře a jak se grafik snaží čtenáři usnadnit čtení.

Podrobněji se nyní budu věnovat svým pracím s problematikou sazby. Jedna z klauzurních prací se zabývala pohledem na grafický design Massima Vignelliho. Seznámení se s jeho kánonem grafické úpravy tiskovin. S ohledem na jeho názory jsem navrhla literární filmový scénář s předlohou povídky Lásko, měj se hezky Williama Saroyana. (Obr. 1) Literární filmový scénář je základ budoucího technického scénáře a slouží k tomu, aby si čtenář udělal představu o ději budoucího díla.

Formát publikace je A5 a použitý materiál je recyklovaný papír. Základem zrcadla je vzdušnost a využití bílého prostoru. Mřížka je vytvořena tři na devět modulů. První sloupec pojímá pojmenování scény, kdy, kde se scéna odehrává. Druhý a třetí sloupec je pro popis scény. Scény jsou horizontálně odděleny čarou s pojmy „střih“ či „zatmívačka a roztmívačka“.

Zvolila jsem písmovou rodinu Chaparral. Toto písmo se nejvíce hodilo k obsahu scénáře i vizuální podobě. Publikaci nejlépe vystihuje. Toto písmo jsem užila ve třech řezech a dvou velikostech. Je to z toho důvodu, abych co nejvíc usnadnila čtenáři orientaci v textu.

Celkově si myslím, že návrh této publikace mi pomohl k seznámení se s pojmy a problematikou publikace a připravil mě tak na další práci. Narazila jsem při přípravě na mnoho úskalí, se kterými jsem se musela vypořádat a tím jsem se posunula o kus dál.

Dále jsem se věnovala návrhům značek – popíšu značku z knižního kontextu. Je to značka pro nakladatelství Smršť. Navrhla jsem jednoduché typografické logo. Použila jsem různý duktus písma pro pocit dynamiky a smrštění se. Detail háčků připomíná blesk – písmo ozvláštňuje a lze jej využít samostatně pro užití v dalších tiskovinách.

Ve své práci se řídím heslem „v jednoduchosti je síla“. Avšak ke každému dílu přistupuji individuálně a snažím se najít nejlepší spříznění grafického zpracování a zadání.

2 Téma a důvod jeho volby

Periodika jsou všudypřítomná. Setkáváme se s nimi dennodenně ať už v podobě novin, politicko-sociálních časopisů, zájmových či vědeckých titulů. Dříve bývala tištěná média jediným zdrojem informací. Dnes je mnohem častějším zdrojem internet, přesto se na trhu tištěná média stále drží a těší se zájmu mnoha čtenářů.

Návrh Periodika z pohledu grafického designu je nesmírně celistvá disciplína. Grafik musí navrhnout celkový vzhled publikace, zvolit formát, sazební obrazec, typografii, barvu, obálku a využití obrazů. ¹ Grafik musí najít vhodnou a dostatečně zajímavou formu vyjádření obsahu, který přímo předává čtenáři. Měl by zohlednit náklady na tisk a distribuci. A v neposlední řadě zajistit, aby publikace byla schopná žít v kontextu ostatních. Proto byl pro mě výběr tiskového periodika jasnou volbou pro závěr bakalářského studia.

Konkrétně jsem se rozhodla vytvořit periodikum pro český taneční soubor NANOHACH. Je to jeden ze současných nejvýraznějších projektů scénického tance. Výrazový tanec je mi blízký díky mému otci – tanečníkovi, choreografovi, který mě bral na představení a díky kterému jsem od mala navštěvovala taneční kurzy na konzervatoři Duncan Centre. Všichni členové NANOHACH tuto konzervatoř vystudovali a díky ní soubor v roce 2004 vznikl.

Současný tanec je záležitost pro malý okruh diváků. A to je v každém případě škoda. Zásadní příčina je, že o něm není slyšet. ² Změnit záměry celostátních médií nemůžu, můžu však dát vědět o tomto divadelním žánru spolužákům na Fakultě umění a designu svou bakalářskou prací. Kdo jiný než mladí umělci, schopní vnímat umění v nepředvídatelném kódu, by měli být cílovou skupinou tohoto divadelního umění.

Zároveň si nejprogresivnější český soubor s devítiletou tradicí zaslouží mít periodikum, kterým bude své diváky informovat o svém vývoji, o svých představeních. Tato publikace by měla divákovi ukázat, že skupina stojí na pevném základě, přestože základnu v podobě svého divadla nemá.

3 Cíl práce

Vytvořit publikaci schopnou informovat diváka souboru NANOHACH o jeho činnosti.
Upevnit jeho místo na scéně, upoutat diváka a nalákat jej na další představení.

Navrhnout periodikum, které bude schopné vystačit si s omezeným rozpočtem,
jelikož bude distribuováno zdarma v divadle.

Navrhnout periodikum, které jak obsahově tak vizuálně zaujme čtenáře.
Vytvořit soulad mezi těmito dvěma složkami.

4 Příprava a průzkum

Zásadní pro mou práci na periodiku bylo se nejdříve sejt se souborem NANOHACH a podrobně se informovat o jejich činnosti. Zjistit, zda mají zájem o spolupráci a domluvit se na pracovním postupu.

Další bod byl zjistit co nejvíce o fungování této skupiny. Asi nejlepší pochopení práce souboru bylo přes jejich představení. Další informace jsem zjišťovala v rozhovorech s vedoucím souboru Honzou Malíkem, z archivu recenzí a rozhovorů v časopisech, které skupina sbírá a uchovává. Mnoho informací se dá najít na internetu.

Následovalo zaměření průzkumu na kulturní publikace, jednak tiskoviny jako jsou letáky na představení a programy divadel a kulturní časopisy. Mé periodikum má být spojením obou typů.

Udělal jsem si celkový obraz časopisů týkajících se divadla a tance – titulů vydávaných v Čechách, na Slovensku a ve světě. V knihovně Divadelního ústavu shromažďují všechny tituly týkající se tohoto žánru.

4.1 Taneční zóna

Časopis se zabývá současným tancem. Reflektuje dění na české taneční scéně a jeho cílem je pozvednout renomé tance mezi ostatními uměleckými žánry.³

Vychází od roku 1997. Na grafické úpravě se postupně vystřídalo více designérů. Daniel Bergmann upravil první číslo. Další tři čísla upravoval Filip Blažek z Designiq. Poté časopis upravovali různí designéři. Od roku 2000 mělo design časopisu opět na starosti studio Designiq a od roku 2005 se časopisu ujala Babeta Ondrová.⁴

Časopis měnil své formáty. V průběhu své éry se designéři rozhodli změnit formát z rozměru 215 mm x 277 mm na formát A3. Čtenářům však tento velkorýsý formát nevyhovoval, a tak se formát změnil zpět na 215 mm x 277 mm.⁵

Redesign Taneční Zóny Babety Ondrové v roce 2005 změnil celkový vzhled časopisu. Dříve ocelová kroužková vazba byla zaměněna za lepenou vazbu V2. Z dvoubarevného provedení se stalo jednobarevné s plně barevnou obálkou časopisu. (Obr. 2)

Osmdesáti-stránková publikace také změnila svou hlavičku.

Časopis velkoryse pracuje s fotografií, které ve většině případů přenechává i více než polovinu dvoustrany. Typografie je jednoduchá bezpatková. Více hravá je u nadpisů, kde v každém čísle užívá jiná zajímavá titulková písma.

4.2 Archa noviny

Noviny divadla Archa vychází jako dvouměsíčník. Mají informovat diváky divadla o představeních, festivalech a projektech. Čtenáři si mohou přečíst rozhovory i eseje. Dvouměsíční program je součástí.

Design vytvořil Matěj Macháček ze studia zetzetzet. Časopis má rozměr A4 a používá vazbu V1. Tištěný je dvoubarevně na recyklovaný papír.

Je to velice zdařilá publikace. Využívá proměnlivý sazební obrazec, s fotografiemi pracuje volně – to zajišťuje svižný ráz publikace. Barevné akcenty na stránkách – povětšinou mají světlou reflexní barvu – skvěle fungují s černobílou sazbou. (Obr. 2)

4.3 Národní divadlo

Měsíčník o aktuálním dění na první scéně Národního divadla. Náplní jsou chystané premiéry, zajímavosti ze současnosti i historie Národního divadla a program na dva měsíce. Časopis je k dostání zdarma.

Barevný časopis upravovalo od roku 2008 AMOS Typografické studio a od září 2011 studio Formata pod vedením Petra Humla. ¹ Periodikum má na rozdíl od Archa novin a publikací či letáků dalších komorních divadel komerčnější vzhled.

Balet Národního divadla vydává elektronický newsletter Balet nás baví! Měsíčník s tipy na zajímavá představení, obchodními nabídkami a informacemi ze života souboru. Grafik vybral čtvercový formát pro dobré zobrazení v okně prohlížeče. Obálka zůstává pokaždé stejná, mění se pouze číslo newsletteru. Stejně tak je to i u vnitřku časopisu – každé číslo je identické, mění se pouze obsah a fotografie. V celkovém výsledku se tato praxe neosvědčila. Newsletter vypadá lacině a neprofesionálně. Na jednu stranu tato jednota umožní čtenáři cítit se dobře ve známém prostředí, na druhou stranu je tato jednota nudná a neláká ke čtení.

4.4 The Old Vic a Hampstead Theatre

Jedno z nejvlivnějších grafických studií vedou od roku 1999 Simon Elliot a Garry Blackburn. Nedávno získali mnoho ocenění za Labyrinth Design pro Londýnské metro. Studio pracovalo pro kulturní instituce jako The Old Vic Theatre a Hampstead Theatre. Pro obě instituce vytvořili mimo jiné i sezónní průvodce a programy. Programy pro divadlo Old Vic měly pomoci vyjádřit osobitost produkcí.⁶ Jsou tvořeny editorsky i vizuálně jako časopisy, aby se odlišily od obvyklé prezentace divadel. Podobně vytvořili sezónní průvodce pro Hampstead Theatre, kde celkový rebrand divadla v roce 2010 zvedl návštěvnost divadla o padesát procent.

5 Návrh periodika pro NANOHACH

5.1 Forma

Návrh publikace je komplexní záležitost. Proto je důležité strávit dlouhou dobu přemýšlením o záměru, obsahu, formě a četnosti vydání.

Základem bylo rozmyslet obsah časopisu. Jak často bude časopis vycházet? Na co se časopis zaměří? Soubor NANOHACH vznikl před devíti lety. Každý rok uvede jednu premiéru. Mimo hlavní tituly se také zabývá kratšími díly. Představení se opakují a hrají se po další léta. Můj první úmysl byl vydat časopis každou třetí premiéru a byl by zaměřen na tyto tři představení. Jelikož tři roky jsou opravdu dlouhá doba a o stejných představeních můžu psát ve více číslech, rozhodla jsem se vydávat časopis každou premiéru (jednou ročně). Ani to ale nebylo správné rozhodnutí, a proto kvůli zařazení programu do časopisu jsem si řekla, že bude nejlepší publikovat časopis dvakrát ročně. Díky tomu bude schopný aktualizace.

Každé číslo se skládá z článku o premiéře, recenzí tanečních děl, rozhovorů s umělci, programu a nedílnou součástí jsou velké fotografie z představení.

Další důležitou věcí bylo rozhodnutí o formátu časopisu, se kterými souvisí i náklady na tisk. Taneční skupiny se obecně potýkají s finančními problémy. Avšak prezentace je důležitá, a tak je nutné snažit se udělat dojem, ale nezruinovat se. Upustila jsem od utopické představy vytvořit časopis o velikosti novin. Přesto jsem chtěla, aby byl časopis větší než běžné letáky (skládaný formát – ve složené formě 100 mm x 210 mm). Důvodem byl dostatečný prostor pro recenze či rozhovory. Nebylo by totiž vhodné, aby rozhovor zabíral deset stránek. (Obr. 3)

Zvolila jsem úzký formát o rozměrech 120 mm x 270 mm. Tento formát je dostatečně prostorný, přesto není velký a divák, který si časopis v divadle vezme, si jej může v hledišti přečíst, a nebude blokovat výhled řadě diváků, nebo si jej pohodlně odnese domů. Úzký formát jsem upřednostnila před širokým, protože na mě tanec působí vznosným, lehkým dojmem a tento formát mi jej připomíná.

Tento formát je možný v tiskárně vytisknout na jeden arch, pokud má šest listů čili dvacet čtyři stránek. To byl faktor, který jsem vzala v potaz při navrhování publikace.

Další rozhodnutí, které bylo nutné udělat, bylo o barevnosti. Zda udělat časopis plně barevný, kde by vynikly krásné fotografie, dvoubarevný, který vizuálně drží časopis pohromadě nebo černobílý.

Závěr, že časopis bude černobílý vznikl následovně. Jednak neprodejný časopis tak bude mít nejnižší náklady, stejně tak bude mít jednotný vzhled. Pokud se podívám na kontext, časopis taneční zóna je také tištěna černobíle. Neméně důležitý je také názor samotného souboru, který pro svůj vizuál upřednostňuje černobílou.

5.2 Hierarchie a grafický design

Uspořádat prostor umístěním textu a obrázků, zdůraznit nejdůležitější prvky a logicky uspořádat obsah je na grafickém designérovi. Jedná se o rozmístění obsahu v celé publikaci i na dvoustraně.

Jak jsem se již zmínila, periodikum NANOHACH má dvacet čtyři stránek. Časopis má svá pravidla, podle kterých se řídí. Vždy má obálku, na dalších stranách obsah, editorial, články, popřípadě rozhovory a tiráž. Můj úkol byl vymyslet funkční zorganizování těchto prvků.

Zakotvila jsem základní body, které určí systém. Jsou jimi obsah a editorial na první dvoustraně, program uprostřed a tiráž na zadní straně obálky. Program jsem umístila doprostřed, protože časopis vazby V1 má tendenci se zde otevřít nebo zůstat otevřený. Díky tomu má čtenář záchytný bod v podobě jedné z nejdůležitějších informací. Program také rozdělí publikaci na dvě poloviny. První polovina se vždy zabývá hlavním tématem – premiérou (v aktualizaci je to buď poslední premiéra, popřípadě jiné hlavní téma, například nadcházející festival). Druhá polovina je zasvěcena dalším představením souboru, která se aktuálně hrají.

Rozdělení obsahu na dvoustraně je nejlépe dosažitelné vytvořením sazebního obrazce. Tím se také nejlépe udrží konzistence časopisu.

Navrhla jsem symetrickou mřížku. (Obr. 4) Sazební obrazec počítá s využitím prostoru pro záhlaví i zápatí. Použila jsem dva na pět modulů jako mřížku. Každý modul jsem kvůli nutné flexibilitě vždy rozdělila napůl vodorovně i horizontálně.

Na straně mohou být fotografie užity na spad. Textové sloupce jsou využívány dle modulů – dva na stránce. V druhém případě je vložen na stránku jeden sloupec,

avšak využije jeden a půl modulu. Je možné užít šířku obou modulů pro jeden sloupec, jelikož je stránka úzká a sloupec je přehledný i v této variantě. Variabilitu modulů jsem využila, aby bylo rozvržení dynamické.

5.3 Záhloví a zápatí

Záhloví a zápatí prošlo postupným vývojem. Od začátku jsem chtěla mít na stránkách záhloví. Je to jeden z běžných znaků časopiseckého layoutu. V průběhu jsem jej však vypustila.

Vytvořila jsem záhloví pěti tenkými linkami, které nebyly stejně dlouhé. Měnily se podle rozsahu článku. Pokud článek přesahoval na další dvoustranu, linky končily až na konci článku. V záhloví byl text představující téma. Čtenář měl tak přehled o obsahu.

V průběhu vypracování jsem záhloví úplně zrušila. Záhloví často narušovalo kompozici dvoustrany a bylo moc výrazné. Nastala otázka, zda záhloví udělat méně výrazné nebo jej vynechat úplně. Rozhodla jsem se pro druhou variantu. Zkoušením jsem se ujistila, že u tak krátké publikace se čtenář orientuje intuitivně i bez záhloví. Naopak díky vynechání záhloví se otevřou další možnosti kompozice a dvoustrana je tak maximálně čistá. Navíc zápatí je dostačující prvek.

Zápatí na levé straně je název, měsíc, rok a číslo časopisu. Drží jej pohromadě linka, díky níž můžou písmena a číslice „skákat“. Paginace je umístěna na pravé straně dvoustrany. Číslice jsou opět zvoleny skákavé – text je tak dynamičtější.

Zápatí je umístěno v rámci mřížky půl modulu od okraje stránky, aby bylo zarovnané, když je text vysázený přes modul a půl.

5.4 Odstavec

Odstavec je jeden ze základních parametrů sazby textu. Lze jej vzít jako jeden celek, který lze rozložit na slova, písmena až detaily písmen. Hlavní je nastavit parametry odstavce.

„Dříve se pro hladkou sazbu používalo téměř výhradně zarovnání, kterému dnes říkáme do bloku. Text se rozděloval do dvou skupin, na zarovnaný a nezarovnaný.“⁷ Zarovnání do bloku je sice v knižní sazbě, u novin či časopisů nejběžnější,

má však jisté nevýhody. Nejzásadnější jsou rozpaly mezi písmeny a mezislovní mezery. Proto, abych byla schopná udržet všechny řádky v odstavci stejně dlouhé, musím hýbat s rozpaly. Důležité je tyto odchylky co nejvíce omezit.

U zarovnání na praporek tyto problémy odpadají a mně připadá, že to dokonce usnadňuje čitelnost. Další důvod proč jsem se rozhodla užívat sazbu na praporek je téma publikace – tanec. Nezarovnaný odstavec je mnohem více uvolněný. Dále jemenší potřeba rozdělovat slova. Pohodlnost čtení je to nejdůležitější a méně dělených slov znamená jednodušší čtení.

„Cílem je vytvořit takovou sazbu, aby písmo v ní mělo texturu a barvu, neboli celkovou tonální váhu, aby se snadno četlo a zvalo čtenáře k četbě, aby na něj byl příjemný pohled, aby se v něm nevyskytovalo příliš mnoho dělených slov či aby se jejich dělení příliš neopakovalo.“⁸

Čeština má spoustu víceslabičných slov a není jednoduché se dělení slov vyhnout. U sazby na praporek lze zvolit volnou nebo těsnou zónu dělení slov.⁷ U těsné zóny se s častým dělením slov musí počítat. Podle pravidel však nesmí být více než tři dělení pod sebou. U volné zóny lze dělení omezit, ale vzniká nepravidelný okraj. Zvolila jsem volnou zónu. Jednak kvůli tomu, že tak můžu věty dělit do řádků tak, aby lépe odpovídaly obsahu. Za druhé, jak jsem se již zmínila, nerovnost vytváří pohyb. Za třetí, nejdůležitější je čitelnost.

5.5 Členění odstavců

Odstavce člením volným řádkem. Zajistím tak čtenáři záchytné body v textu. Čtenář v divadle může být rozptylován okolím. Tím, že jsou odstavce viditelně rozčleněny mu zajistím rychlou orientaci v textu.

5.6 Font

„Každý projekt vyjadřuje nějakou hlavní myšlenku, a povede-li se nám pro ni nalézt správný font, dokážeme jím tuto myšlenku i její poselství zesílit a projasnit.“⁸

FF Meta je font, který vytvořil německý designér Erik Spiekermann. Erik Spiekermann (1947) je zakladatelem Meta Design (1979), který v roce 2001 opustil a založil studio

Edenspiekermann. V roce 1988 rozběhl první distribuci digitálních fontů FontShop.⁹ Je členem představenstva Německé rady designu a byl prezidentem Mezinárodní společnosti typografů (ISTD).¹⁰ V roce 2007 byl zvolen do Síně slávy Evropských cen designu za Komunikační design. Je známý pro písma FF Meta a ITC Officina a redesign časopisu The Economist.¹¹

Meta je lineární bezserifové dynamické písmo (podle klasifikace Jana Solpery). Je to písmo, které je navrženo tak, aby bylo čitelné v malých velikostech a bylo možné jej tisknout na levný papír. Bylo vytvořeno mezi lety 1991 a 2010.¹²

Rodina Meta je OpenType. „Největším vynálezem digitální typografie je písmový formát OpenType (. . .) OpenType má tu moc, protože přináší několik zásadních výhod oproti svým předchůdcům. (. . .) Největší devízou je ovšem přítomnost takzvaných OpenType funkcí, díky kterým nám digitální písmo zprostředkovává rozmanité typografické libůstky: několik typů číslic, pravé kapitálky, základní a speciální ligatury, indexy, zlomky, kontextové alternativy i stylistické sady.“¹³

Písmu jsem zvolila proto, že svou dynamikou koresponduje obsahu tiskoviny. Litery jsou dostatečně úzké, aby bylo možné text sázet do úzkých odstavců. Vzhledem k úzkému formátu periodika byl tento aspekt důležitý.

Kvalita zpracování písma je také zásadní faktor. Pokud je písmo kvalitně zpracované, v textu funguje jak má. Usnadňuje čitelnost a lahodí oku. Má vytvořené kapitálky, kurzívu a dokonce i skákové číslice, což dodá sázenému textu zajímavou podobu.

„Kapitálky mají jedinečnou vyznačovací funkci. Nenarušují plynulý vzhled sazby, ale jasně zvýrazňují pasáže v textu. Dříve se používaly především pro vyznačování jmen v odborné literatuře, v češtině zpravidla s velkým počátečním písmenem (FRANTIŠEK MUZIKA, OLDŘICH HLAVSA), v angličtině a v mém případě raději s malým (LADISLAV SUTNAR, KAREL TEIGE). Je to elegantní způsob, jak pomoci v navigaci uvnitř textu a zároveň nerozbít jeho strukturu.“¹³

Jako kontrast k písmu Meta jsem zvolila pro nadpisy titulkové písmo Blanch.

Blanch je „tradiční písmo současného vzhledu“.¹⁴ a je navrženo studiem Atipus. Designérské studio bylo založeno roku 1998 v Barceloně.

Mým cílem bylo najít protiklad k textovému písmu. Extrémně tenká síla tahů umožňuje použít písmo ve velikých rozměrech a přesto má za následek odlehčení

stránky. I proto, že Blanch je lineární bezserifové geometricky konstruované písmo, doladuje stránku. Vedle fotografií tanečníků, nezarovnaných dynamických odstavců a „skákavé“ paginaci zůstávají nadpisy výrazné a určují pevný základ svému okolí.

5.7 Obálka

„Obálka časopisu se z celkového návrhu často vyděluje. Svým pojetím se jedná o akcidenční dílo, které má za úkol upoutat kupující. Má sice ladit s celkovým pojetím časopisu, ale na škodu není ani občasně odlišení.“⁷

U obálky jsem se snažila o to, aby bylo ihned viditelné, že se jedná o publikaci o tanci. Toho lze nejlépe docílit použitím fotografií tanečníků. U třetího čísla PŮLROKU NANOACH není tak zřetelné, že se jedná o tanec, avšak použila jsem „promo“ fotografii sloužící k propagaci uváděné premiéry Flashed by. Ale ani u této fotografie nechybí pohyb. Dynamického uspořádání objektů na obálce jsem docílila asymetrií. (Obr. 5, 6, 7)

Hlavička obálky je černý obdélník umístěný v horní části strany, ubíhající k levému okraji na spad. V pravé části obdélníku je umístěný název časopisu. Pravoúhlá hlavička si svou výrazností a odlišností sama vymezuje své místo na straně. Její geometrii rozbíjí název, který je vysázen na levý praporek.

Původně jsem chtěla vytvořit minimalistickou obálku. Malou velikostí liter vysázet název souboru a k němu umístit fotografii. Uvědomila jsem si, že i pro periodikum tohoto rozsahu s malou cílovou skupinou je nutné držet se prověřených tradic. Obálka časopisu má upoutat a říkat, co se skrývá uvnitř časopisu.

Pro hlavní téma jsem užila titulkový font Blanch. Téma jsem tak zdůraznila. Tenká i tučná varianta písma vytváří vyvážení a kontrast zároveň. Světlá i tmavá místa se na obálce také střídají.

6 Technické specifikace

Pro layout a sazbu publikace jsem používala program Adobe InDesign CS5. Úpravy fotografií jsem prováděla v Adobe Photoshop CS5.

Pro tvorbu periodicky vycházející publikace se musí definovat základní parametry. V InDesignu jsem tudíž vytvořila vzory stran, které definují mřížku a zápatí. Pro sazbu jsem vytvořila odstavcové styly s určením typu písma, řezu, velikostí textu a barvy, ty se poté přiřazují podle potřeby. Není však nutné u tohoto typu publikace se striktně řídit zadanými parametry. Grafik má volnost pro to, aby opticky vyřešil kompozici každé dvoustrany tak, aby nejlépe fungovala a přidala hodnotu grafickému zpracování a obsahu.

Pokud se jedná o obrazový materiál, fotografie jsou užívány dvěma způsoby. Postavy vyfotografované na světlém pozadí jsou ve Photoshopu ořezány tak, že obkreslují siluetu. Fotografie s tmavým pozadím jsou buď vloženy na spad a text je umístěn ve volných místech nebo jsou vloženy celé jako rámečky. Preferované je však vložení fotografií na spad. Fotografie jsou většinou vybírány tak, aby tanečnický zachytily celé – hlavu, ruce, trup, nohy. Tak aby mohli na stránce tančit.

Z povahy periodika vyplývá, že bývá tištěno ve větším nákladu. proto je možné využít kvalitního ofsetového tisku, který je cenově výhodný právě při větším nákladu. Periodikum je vytvořeno tak, aby byly náklady na tisk co nejnižší. Jedno číslo lze vytisknout na jeden arch (700 mm x 1000 mm). Výtisky jsou černobílé, to je další cenový faktor. Poptávala jsem zakázku u několika tiskáren, abych si udělala přehled. Poptávala jsem tisk 500 kusů. Například tiskárna Brouček nabídla cenu 6,85 Kč/ks (3 425 Kč). Ofsetový tisk je výhodnější o 800–1 200 Kč. Pokud by byla přidána další barva, cena by se zvýšila o 850–950 Kč.

Za materiál jsem vybrala recyklovaný papír, který je ekonomicky výhodný a má přirozenou barvu. Oproti bělenému papíru je mnohem příjemnější ke čtení. Gramáž 80 g/m² je naprosto vyhovující. Dotváří tvář publikace, která je tak poddajná a ohebná. (Obr. 9)

7 Popis díla

PŮLROK NANOCHACH je periodikum malého rozměru vydávané dvakrát ročně. Rozměry jsou 120 mm x 270 mm. Tištěný je černobíle na recyklovaný papír. Rozsah je dvacet čtyři stran. Obálka je tištěna na stejném papíru stejné gramáže jako vnitřek tiskoviny. První polovina časopisu je věnována premiéře či hlavní události daného půl roku, druhá polovina dalším představením, která se hrají a uprostřed je program – na tomto místě má vazba V1 tendenci se otevírat. Pro text je použita písmová rodina FF Meta a pro nadpisy písmo Blanch. Hojně jsou využívány fotografie tanečníků ilustrující představení, o kterém se píše. Celkově je publikace čistá a kompozice dvoustran dynamická. Střídáním tmavých a světlých stran rytmická.

8 Přínos díla pro daný obor

Periodikum PŮLROK NANOCHACH je formát, který kombinuje informace o činnosti jednoho souboru, o premiéře či jiné události, přináší rozhovory se členy souboru, a programem.

Svou celistvostí dává najevo, že soubor je fungující, že je na vysoké úrovni, a že se vyvíjí. Upevňuje si tak místo na scéně.

V divadle jsou běžně k dispozici letáky, programy. Pouze některá divadla (například Divadlo Archa) vydávají něco komplexnějšího jako je časopis/noviny. Jiný formát návštěvníka divadla zaujme a při čekání na partnera, začátek představení nebo při přestávce si může přečíst tuto publikaci a získat zájem o soubor. Vydáním takovéto publikace zahajuje soubor kontakt s divákem. Nepřímo se s ním sblíží pomocí rozhovorů. Dává mu najevo, že o něj má zájem.

Publikace je také navržena tak, aby byla ekonomicky výhodná a nezatížila zbytečně už tak napjatý rozpočet souboru. Naopak přínos pro soubor v podobě většího zájmu a informovanosti diváků je veliký.

9 Diskuze

Velikou část své práce jsem věnovala úpravě odstavců. K některým odstavcům jsem se opakovaně vracela, protože se mi zdály špatně zarovnané nebo jsem našla dělená slova, která bych nejraději nedělila, křestní jméno bylo na jiném řádku než příjmení. Opakovaně jsem se snažila zarovnat odstavec co nejlépe pomocí nucených zarážek nebo jemným zmenšením rozpalů mezi písmeny. Mívala jsem problém, rozhodnout se, zda je důležitější estetika nebo usnadnění četby čtenáři. Nějaké publikace uvádějí estetiku jako tu nejdůležitější, jiní čitelnost.

„Specialitou novinové sazby jsou úzké sloupce. Protože čeština obsahuje bohatou zásobu víceslabičných slov, dělá taková sazba značné problémy. Sazeč je v takovém případě v situaci, kdy nemůže dodržet všechna pravidla sazby.“⁷

Vytvořila jsem si systém, jak se v jakém případě zachovat, abych našla souznění obojího. Snažila jsem se co nejméně dělit slova. Jedno písmeno na konci řádku být podle pravidel nesmí. Dvoupísmenné předložky a „se“ jsem nechala na konci řádku – pokud nešlo jinak – ale pouze v případě, že nevybíhaly z odstavce. Jméno a příjmení jsem se snažila nerozdělovat na dva řádky, přestože to bylo na úkor zarovnání. Dále jsem se snažila, aby nezůstalo pouze jedno slovo na posledním řádku odstavce. Ostatní pravidla typografie jsem také ctíla – jsou od toho, aby usnadňovaly čitelnost.

Doufám, že nakonec jsem se problematiky zhostila co nejlépe.

10 Závěr

Periodikum pro taneční skupinu NANOHACH jsem si vybrala proto, že mě zajímá jak grafický design tak tanec. Propojení těchto dvou uměleckých sfér bylo pro mě výzvou. Dostala jsem se před úkol roztančit publikaci. Přínosem pro mě byl přímý kontakt s tanečním prostředím. Díky němu jsem byla schopná do tématu proniknout a najít cestu, jakou lze uchopit.

Samotná práce na publikaci byla zpočátku náročná. Bylo nutné vytvořit koncept periodika pro taneční skupinu, formát, který není na taneční scéně běžný. Postupně jsem se dopracovala k výsledku. Celá cesta k němu mě mnohému naučila.

A tyto zkušenosti budu moci využít na dalších projektech.

Práce na publikaci mě naplňovala a ráda bych se dále věnovala tomuto médiu a dále rozšiřovala své znalosti.

11 Seznam použitých zdrojů

- 1 BHASKARANOVÁ, Lakshmi. *Design publikací*. Praha : Slovart, 2007. 258 s. ISBN 978-80-7209-993-1.
- 2 FAUSTOVÁ, Markéta. Kulatý stůl s (bezmocnými) redaktory mocných médií. *Taneční Zóna : revue současného tance*. Praha : Sdružení pro podporu vydávání revue současného tance c/o Institut umění, jaro 2011, roč. 15, s. 7–9.
- 3 *Taneční zóna* [online]. [cit. 23. 4. 2014]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.tanecnizona.cz/2014/index.php/component/content/article/2-uncategorised/89-o-nas>.
- 4 *BigMag* [online]. poslední aktualizace záznamu 27. 2. 09 [cit. 23. 4. 2014]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.bigmag.cz/?page=casopis&id=20&lang=cs>.
- 5 *Designiq* [online]. [cit. 23. 4. 2014]. Dostupné na World Wide Web: <http://www.designiq.cz/tanecni-zona>.
- 6 *Rose* [online]. [cit. 23. 4. 2014]. Dostupný na World Wide Web: <http://rosedesign.co.uk/project/oldvic>.
- 7 KOČIČKA, P. – BLAŽEK, F. *Praktická typografie*. 2. vyd. Brno : Computer Press, 2007. 96 s. ISBN 80-7226-385-4.
- 8 SALZ, Ina. *Základy typografie : 100 principů pro práci s písmem*. Praha : Slovart, 2010. 212 s. ISBN 978-80-7391-404-2.
- 9 POWELL, Alex. *Erik Spiekermann – FF Meta*. c2012 [cit. 23. 4. 2014]. Dostupný na World Wide Web: vimeo.com/29578089.
- 10 *FontFont*. c2014 [cit. 23. 4. 2014]. Dostupný na World Wide Web: www.fontfont.com/designers/erik-spiekermann.
- 11 *Erik Spiekermann* [PDF]. [cit. 23. 4. 2014]. Dostupné na World Wide Web: http://courses.washington.edu/des209/downloads/Pecha%20Kucha%20presentations/PK_Spiekermann_E.pdf.
- 12 *FontFont* [online]. c2014 [cit. 23. 4. 2014] Dostupné na World Wide Web: www.fontfont.com/fonts/meta.
- 13 PECINA, Martin. *Knihy a Typografie*. 2. vyd. rozšířené. Brno : Host, 2012. 312 s. ISBN 978-80-7294-813-0.
- 14 *Lost Type* [online]. [cit. 23. 4. 2014]. Dostupné na World Wide Web: www.losttype.com/font/?name=blanch.

12 Resumé

The theme of my bachelor thesis is a concept of a periodical for Czech contemporary dance company NANOHACH. The aim was to create a publication that is designed to inform a theater-goer about activities of NANOHACH company. My intention was to create a periodical that would be able to live on a tight budget, because it is to be distributed gratuitously in the theatres with their performances.

The publication should capture it's reader both by the contents and the visual look. "PŮLROK NANOHACH" is to be published twice a year. It is printed black and white on recycled paper. It is full of reviews, interviews and a programme. Many photographs of dancers illustrate the publication. The emphasis is placed on the composition of spreads and rythm of dark and light pages.

13 Seznam příloh

Obr. 1 Návrh grafického zpracování literárního scénáře

Obr. 2 Ukázky –Noviny Archa, Taneční zóna

Obr. 3 Nerealizované návrhy formátů pro periodikum NANO HACH

Obr. 4 Sazební mřížka

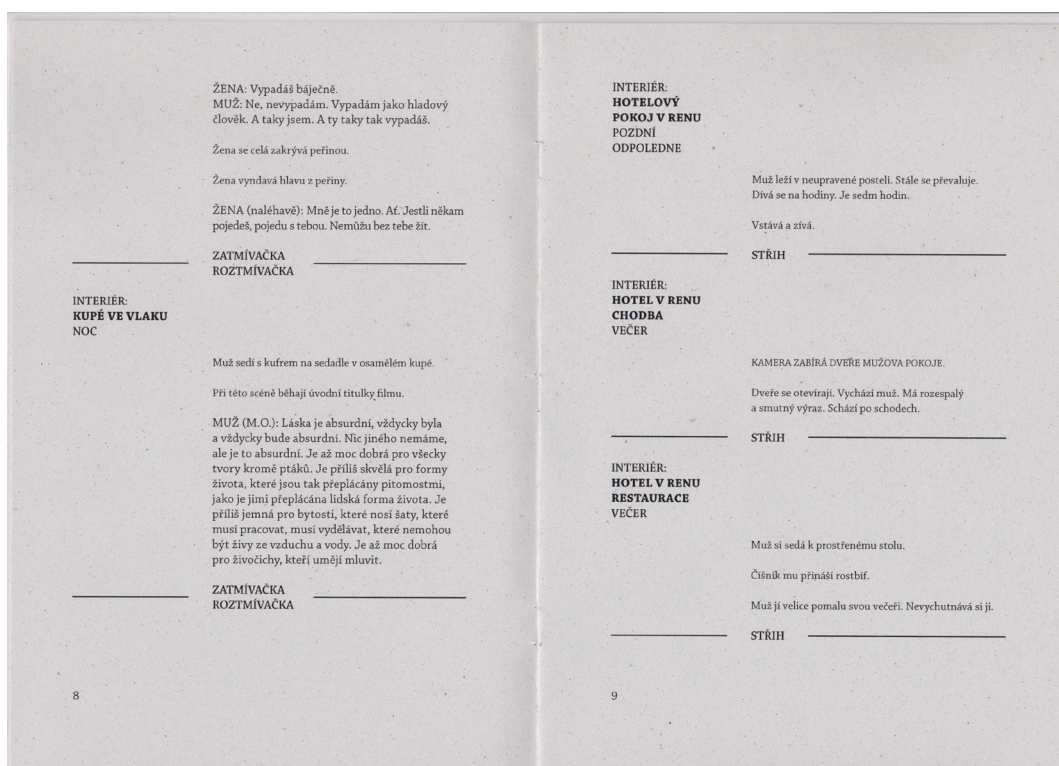
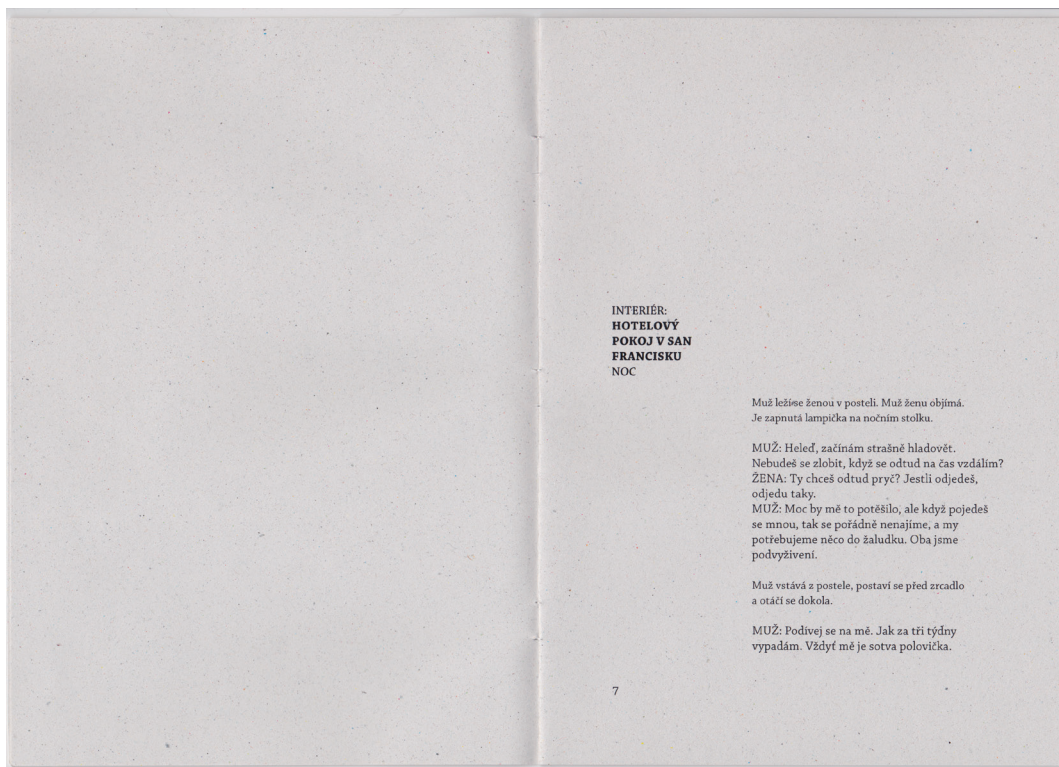
Obr. 5 PŮLROK NANO HACH 1

Obr. 6 PŮLROK NANO HACH 2

Obr. 7 PŮLROK NANO HACH 3

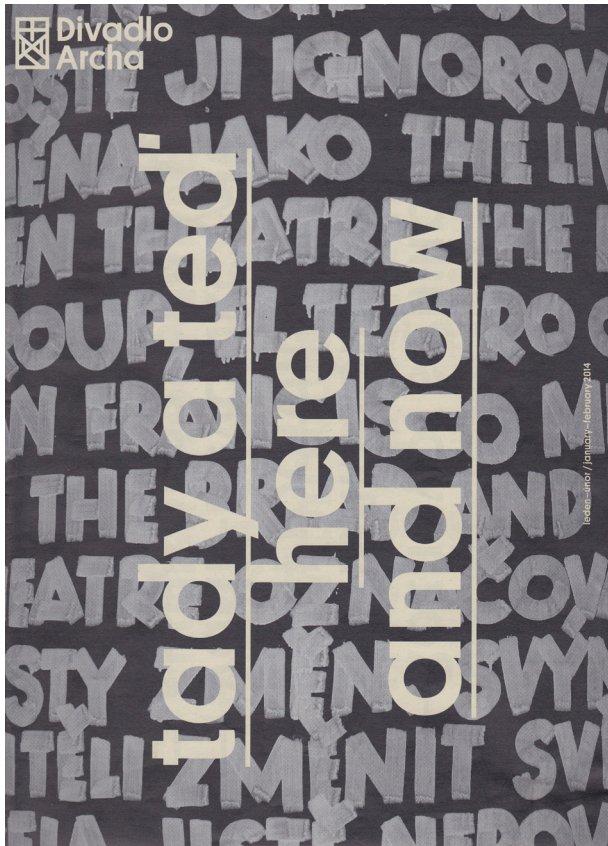
Obr. 8 Kompozice dvoustran

Obr. 10 Plakát k výročí NANO HACH

Obr. 1 Návrh grafického zpracování literárního scénáře

foto vlastní

Obr. 2 Ukázky –Noviny Archa, Taneční zóna

foto vlastní

Autorka: Linda Dostalová
Fotografie: J. Štefanec, D. Štefanec, M. Štefanec
Čas výtvarní: umění 40. let | Dálka
přehled z minulosti

SVĚT V OBRAZECH. INTRO-SPEKTIVNÍ TANEČNÍ CESTA. PRŮZKUM VLASTNÍCH HLUBKŮ NEBO NÁPOJEM NA KOLEKTIVNÍ NEVĚDOMÍ? S CHOREOGRÁFEM A TANEČNÍKEM MICHALEM ŽÁHOROU A PRODUCENTEM A TANEČNÍKEM HONZOU MÁLKEM JSME SI POVÍDALI O PŘEDSTAVĚNÍ ORBIS PICTUS. NAJDETE HO NA FESTIVALU ČESKÁ TANEČNÍ PLATFORMA, KTERÝ JI LETOS JIŽ PO DEVATENÁCTÉ PŘINÁŠÍ TO NEJZÁHADNĚJŠÍ Z ČESKÉHO SOUČASNÉHO TANCE.

Co stálo u vzniku představení a jak vás při jeho vzniku inspirovali C. G. Jung, M. Z. Schönfeld NANOCHACH ostrovní taneční a choreografická letní škola? Kdo, aby po jeho zřetlivosti vyvolala nové dílo. Lenka měla nápad na duet, se kterou má přívlastek. Někdy neexistují, a tak jsme brzy zjistili, že oba lidé jsou z jiných jurisdikcí. Choreografie se staly našim společným vývojem. Inspirací nám bylo například mozkové vč. Červená kniha C. G. Junga je spíše o duchovním světě, ale se jedním. Obecně nás zajímala práce s energií, to, jak s ní ovládaly staré kultury. Dovolujeme, obzvláště když jsou zakleté archetypy, vnímání světa v rámci přírodního prostředí, ale také nás přechází a přitom nás postupují a obličej. Červená kniha všechno také obsahuje.

Které staré kultury má na mysli? Staré, psané jako třeba Egypt, Mezopotámie, inženýrské kultury a jejich

ROZHOVOR

pročastvo o sobě, které se pohybovaly nejsem na horizontu, ale i na vertikále. Tim taneční propojení nebo a změna přechází lidem, velikost Dvořák a nejen má, může až dále bodovat. Obou směrných popsaný prostor, který Dvořák považoval za jinou dimenzi, kde není nebo kdosi přemlouvá a svým hlasem proměňuje realitu.

Tančíte metafyzika? Orbis Pictus je omezené místo a ženy, ale nehmotné otázky jejich vztahu. Ideální místo uchození archetypů ani muza anima, jak se v ní samých tyhle otázky prožívají. Když má a nebo oba dva póly, mužský i ženský princip. Vybíráme se skrze obrazy, které se proměňují a odstaví na neznámou kulovou bytosti. Vybíráme složku pro nás byla hodně odlišná. Intuitivně jsem se vypořádala k nám proměňovala a podporovala náš proces. V představení se objeví mužské velikosti místo jako je Michelangelo nebo Hieronymus Bosch.

Co přesně znamená, že jste byli vybráni do hlavního programu ČTPT? M. Z. Z toho máme samojmenné radost. H. M. Činíme se byt součástí Platformy, jsme rádi, že můžeme svým dílem přispět k prostoru a dimenzování přehledu je pro nás významné i to, že naši práci uvádí hosté ze zahraničí, jejich zpěná vazba je pro nás podnětná.

Myslíte, že takové setkání ulehčí uvedení Orbis Pictus v zahraničí? H. M. V rámci festivalu proběhne „Bund“ což je pracovní setkání se zahraničními hosty, jako je například představení díla Tam pak zůstali na osobním vstupu pozvaných hostů a i na naši dimenzování jak vpravo přiblížení. M. Z. Zahraněním hostů pro nás obecně znamená potvrdění důvěry do ciziny. Knyhy se propojily, přivedou ředitele divadla, zopakovali festival... Tohle je pro nás se akcí důležitá a jsme za to rádi.

Á odvěká na závěr - co byste chtěli, aby si diváci z vašeho představení odnesli? H. M. To je dobrá otázka, 11. 4. se tě pro představení zeptáme, co si z něj odnesla ty.

SUNA NO ONA – PÍSEČNÁ ŽENA

RECENZE

CESTA Z PASTI

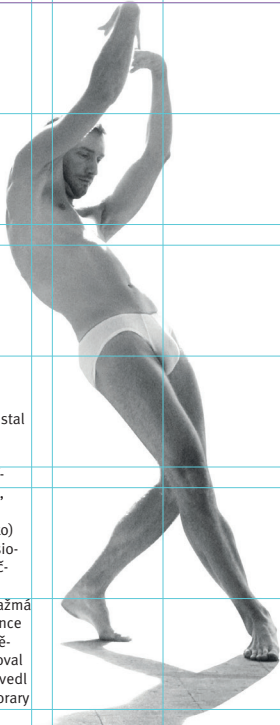
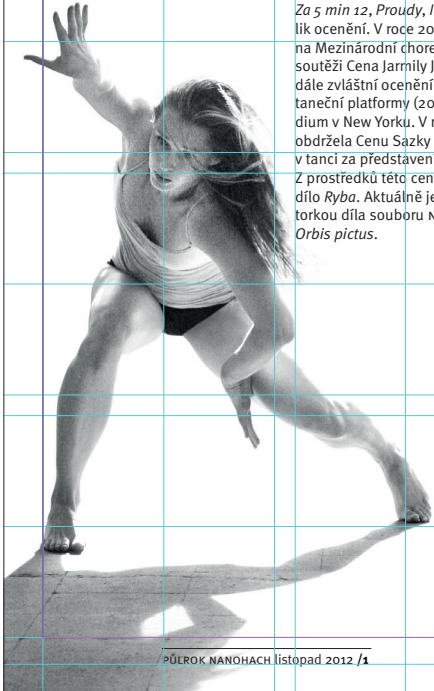
Novou položkou v repertoáru souboru Nanohach se stal projekt Písečná žena, který, zdá se, bude mít exteriérovou i interiérovou verzi. Premiérovou, venkovní, jsme viděli o jednom z těch neuvěřitelně teplých večerů letošního babího léta ve smíchovském parku Portheimka. Ta interiérová bude mít premiéru na festivalu 4+4 dny v pohybu.

Choreografka Lea Čapková-Švejtová sáhla pro inspiraci do knihovny. Knížka Koba Abehovi jí možná zaujala už svým názvem, vzhledem k tomu že její ponechala i své nové choreografii. „Písečná žena“ tak nějak vizuálně souzní se zlatavou, jemnou vlnou choreografie. Bohužel jsem knihu nečetla, takže o vztahu literární předlohy a choreografické formy mohu užít s choreografkou komunikovat. Nešf. To málo co o slavné novelce japonského spisovatele vím já. Je to ide o příběh muže, který se ocitl v pasti, v níž se mu ale náhodou zalíbilo, že se rozhodl v ní zůstat. Čapková-Švejtová se na příběh dívá z perspektivy oné pasti – jakési vesnice v dúnách, a to z pohledu žen, které zde žijí ve stereotypu, jímž pro druhé vytvářejí zábrany a bezpečí. Je pak otázkou útlou pohledu, zda je takový prostor vzhněním, nebo okrytým. Jak bylo řečeno – jsme v parku, je večer, scéna je trávník a stromy, světlem lampy, svíce a možná měsíc. Choreografka otevřela sama autorka jakýmsi rituálním tancem nad zahradi lampou zabodnutou v trávě – kletci a rukama jakoby se snažila zachytit světlo a kumulovat jeho energii kolem zdoje tak, aby nikam neunikla. Děla to tak jímavé, že se málo mohla svítit tím oblí slávy. Na scéně se objevují další dvě tanečnice (Eliška Kašparová, Tereza Lenková-Hradířková), které provádějí elektronický zvuk, jímž se posiluje pocit nehostinnosti, opuštěnosti a fatální beznadějnosti. Nijak to však nekoresponduje s romantickým prostředím parku. Zdá se, že tímtoem bude světlo jako takové. Proč jindy by trio tanečnic přišli doprovázet tři zakukleni světelníci, kteří v určitých úsecích choreografie asistují jako v země divadla. Nosi led lampy na svých čalují tiché chvil, kdy se ženy choulí v trávě, cvílí jim, když se převlékají (nekončíte) a jako stádku hřídií hnané hubabého nočního prostoru. Úpíně se nedokážu rozhodnout, jestli mají jím, než scénografický význam, jejich přítomnost působí velmi japonsky a instrumentálně. Z pohybu tanečnic vytkme zničití stereotypnost, námlu – opakuji se gesta, vazby, skoky, jedno, ale kupodivu málo exponované gesto, kdy Lea Čapková naznačí Křůvátci, ale provede je jenom horizontálně – od ramene k rameni, zastoupí celé tělo. Tím je předtí, cesta za světlem. Divák se ale musí hodně namáhat, aby se dobral konceptu, tím spíš, že choreografie nemá příliš silu vzbuzovat emoce. Jednak se tanečnice se svou energií nepropadají za okraj trédku – tím jsou projekty v exteriéru typické a je třeba se prostoru skutečně zmocnit, aby hrdí podle not důvěre, jednak choreografické řešení působilo nějak „přehřívě“. Chvillemi neobvyklé připomínalo Žáhorovu Resonanci (také trio, v určitých pasážích podobná zvuková struktura,

Jana Návratková, 12. 10. 2011
NANOCHACH

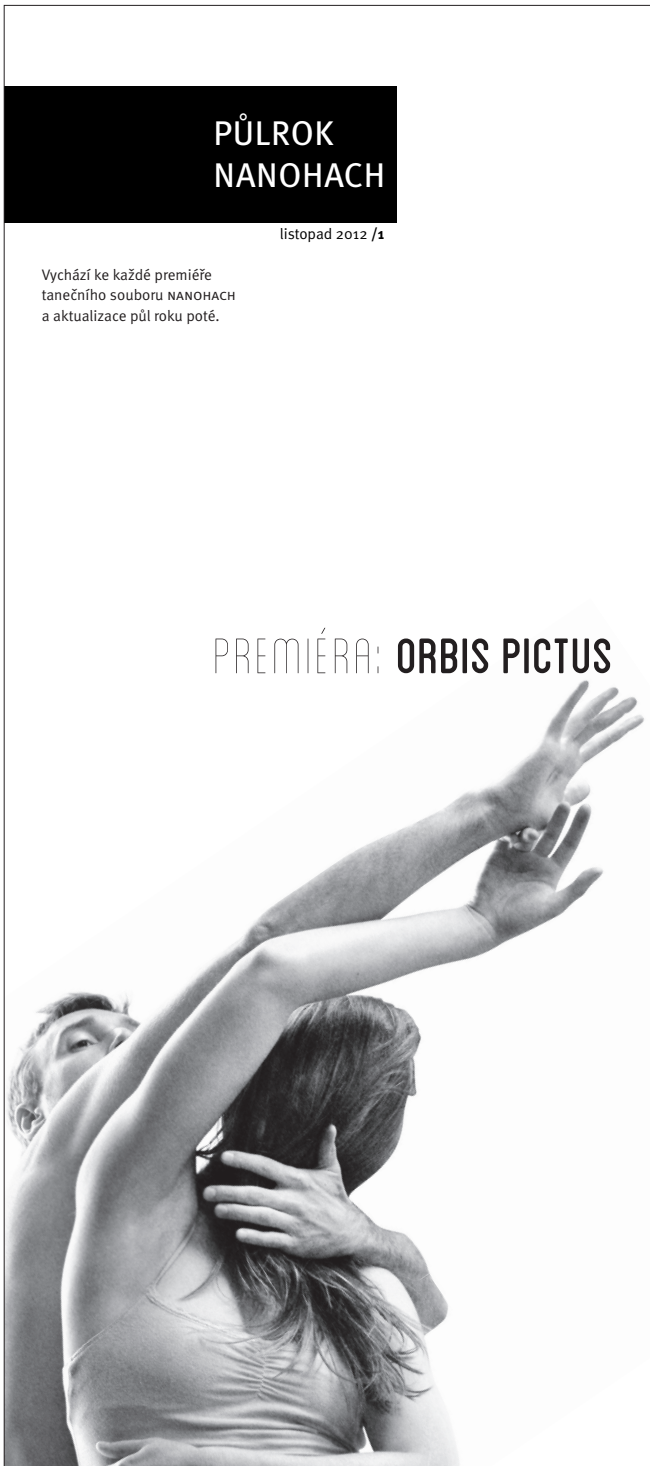
Obr. 3 Nerealizované návrhy formátů pro periodikum NANOCHACH

foto vlastní

<p>CHOREOGRAFIE ÚČINKUJÍCÍ</p>	<p>LENKA BARTŮŇKOVÁ</p>	<p>Během základní školy navštěvovala kurzy v Tanečním centru Praha pod vedením Antonína Schneidera. Vystudovala Konzervatoř Duncan centre (2001). Poté se zaměřila na studium vysoké umělecké školy Folkwang Hochschule v Essenu.</p>	<p>MICHAL ZÁHORA</p>	
	<p>Po tři roky Lenka spolupracovala se skupinou Renegade Theater (Německo) a dále také s choreografy jako Samir Akika, Norbert Steinwartz, La Fura dels Baus, Roberto Oliván, Chiara Girolomini, Chikako Kaido. Zúčastnila se projektů zabývajících se tanečním filmem: <i>Face to face</i>, <i>Four letters</i> režie Eva van de Rakt, <i>Subway</i> režie Daniel Conrad, <i>Chriestl Pietie</i>, <i>The stories of milkmans wife</i> režie Anca Huma.</p> <p>Lenka získala za svou choreografickou tvorbu <i>Café</i>, <i>Libera me</i>, <i>Panter</i>, <i>Za 5 min 12</i>, <i>Proudy</i>, <i>Identita</i> několik ocenění. V roce 2005 první cenu na Mezinárodní choreografické soutěži Cena Jarmily Jeřábkové, dále zvláštní ocenění České taneční platformy (2006) – stipendium v New Yorku. V roce 2008 obdržela Cenu Sazky za objev v tanci za představení <i>Knihovna</i>. Z prostředků této ceny vytvořila dílo <i>Ryba</i>. Aktuálně je spoluautorkou díla souboru NANOHACH <i>Orbis pictus</i>.</p>	<p>Absolvoval Konzervatoř Duncan centre (2003). Poté se stal členem Norského národního souboru Carte Blanche, kde se podílel na představeních například Amandy Miller (Německo), Ohada Naharina (Izrael), Iny Christell Johannesen (Norsko) a dalších. Od roku 2004 profesionálně působil v Itálii jako tanečník v souboru Roberta Zapally. V letech 2006–2008 byl v angažmá britského souboru Scottish Dance Theatre, kde se systematicky věnoval pedagogické praxi, vyučoval současnou taneční techniku a vedl semináře na London Contemporary Dance School, Rambert School of Ballet and Contemporary Dance, Scottish School of Contemporary Dance. Členem NANOHACH je od roku 2005. Ve spolupráci s touto skupinou vytvořil autorské projekty <i>Synchronicity</i> a <i>.konstrukt.um.</i> (2005), které byly s úspěchem u diváků i kritiky prezentovány nejen v Čechách, ale i v zahraničí: Španělsko (v rámci <i>Invaze do Evropy</i>), USA (Southern Theatre Minneapolis), Anglie (Southbank Centre Londýn). Michal byl nominován na Cenu Sazky za objev v tanci v roce 2006 (<i>Synchronicity</i>) a 2008 (<i>Resonance</i>). Dílo <i>Resonance</i> je ojedinělé svým dvojitým obsazením. Michal představení nazkoušel jak pro skotské divadlo REP Theatre Dundee (soubor Scottish Dance Theatre), tak pro svoji domácí skupinu NANOHACH. Posledním dílem Michala Záhory je <i>Fragile Fragments 2010</i>, spolupráce Jan Komárek.</p>	<p>Záhora je tanečníkem, choreografem a pedagogem. Jako tanečník získal ojediněle a široké zkušenosti v mezinárodních angažmá tanečních souborů a také při spolupráci s mnoha zahraničními choreografy (Paco Decina, David Parsons, Liv Lorent, Adam Benjamin, Janet Smith aj.). Ze spolupráce s našimi choreografy jmenujme alespoň představení <i>Jade</i> a <i>Danse Macabre</i> choreografie Jan Kodet, a umělecko-pedagogický projekt <i>Spalíček Bohuslava Martinů</i> 2009, choreografie Eva Blažičková.</p> <p>Záhora systematicky prohluboval i svou pedagogickou praxi – vyučoval současnou techniku jak v zahraničí, tak na domovské konzervatoři Duncan centre, kde byl v letech 2009–2013 také jejím ředitelem.</p>	<p>8 / 9</p>
<p>PŮLROK NANOHACH listopad 2012 / 1</p>				

Obr. 4 Sazební mřížka

foto vlastní

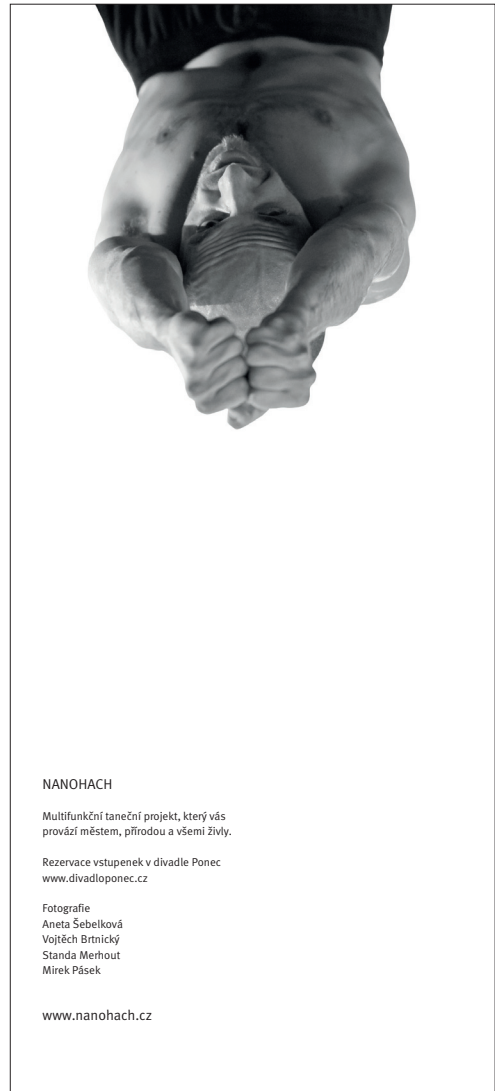

PŮLROK NANOHACH

listopad 2012 / 1

Vychází ke každé premiéře
tanečního souboru NANOHACH
a aktualizace půl roku poté.

PREMIÉRA: ORBIS PICTUS

NANOHACH

Multifunkční taneční projekt, který vás
provází městem, přírodou a všemi živly.

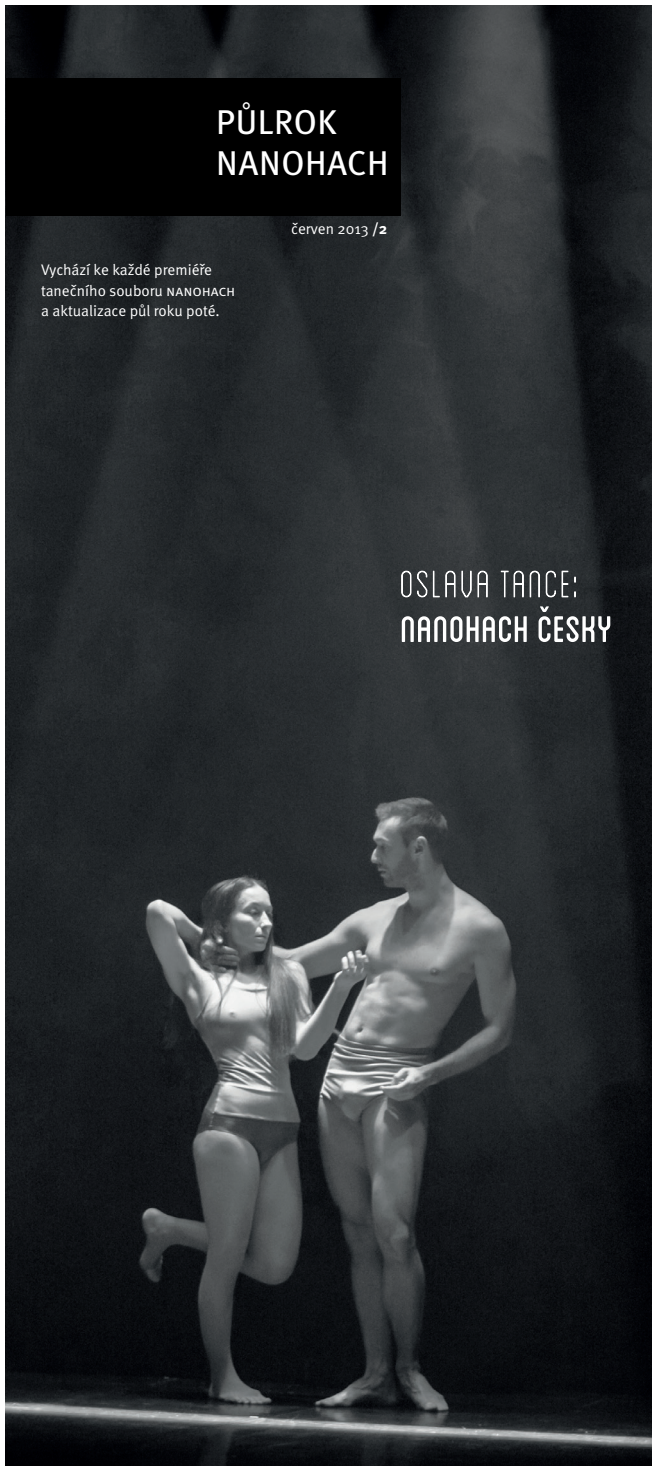
Rezervace vstupenek v divadle Ponec
www.divadloponec.cz

Fotografie
Aneta Šebelková
Vojtěch Brtnický
Standa Merhaut
Mirek Pásek

www.nanohach.cz

Obr. 5 PŮLROK NANOHACH 1

foto vlastní

PŮLROK NANOHACH

červen 2013 / 2

Vychází ke každé premiéře
tanečního souboru NANOHACH
a aktualizace půl roku poté.

OSLAVA TANČE: NANOHACH ČESKY

NANOHACH

Multifunkční taneční projekt, který vás
provází městem, přírodou a všemi živly.

Rezervace vstupenek v divadle Ponec
www.divadloponec.cz

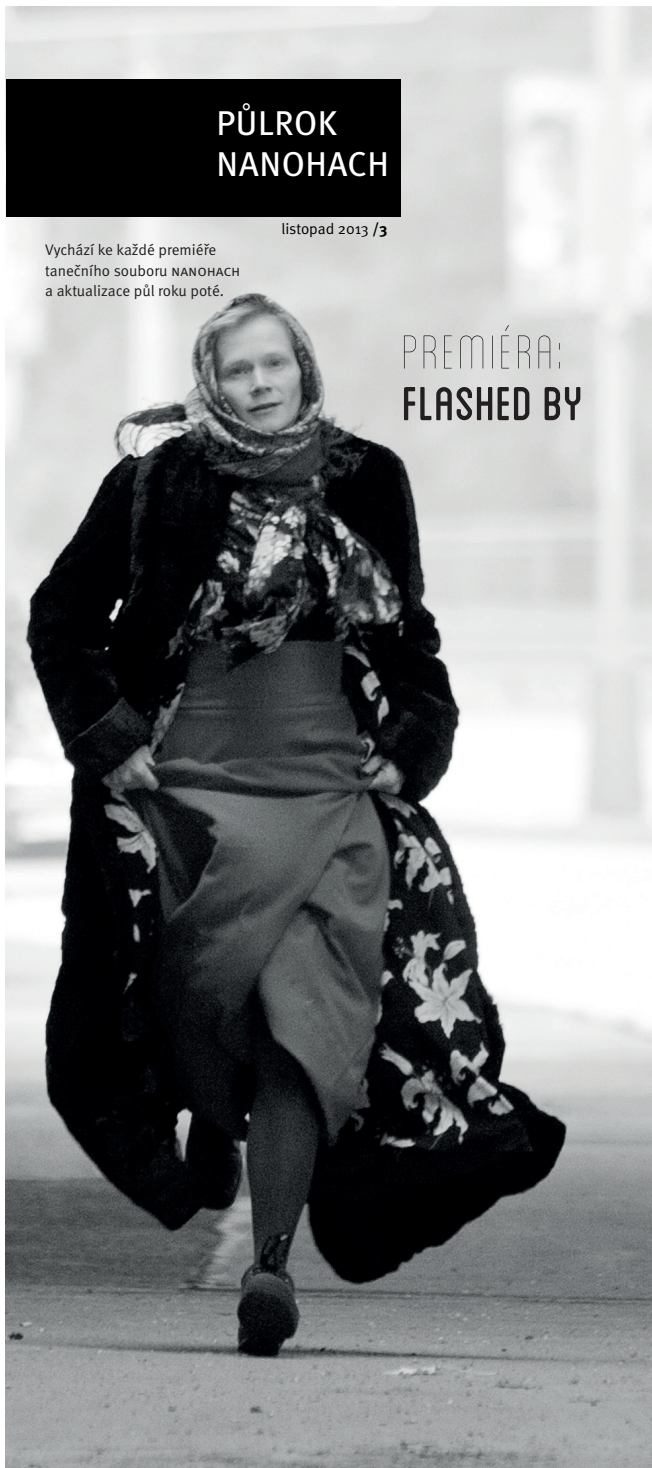
Fotografie
Aneta Šebelková
Vojtěch Brtnický
Lukáš Houdek
Mirek Pásek?

www.nanohach.cz

Obr. 6 PŮLROK NANOHACH 2

foto vlastní

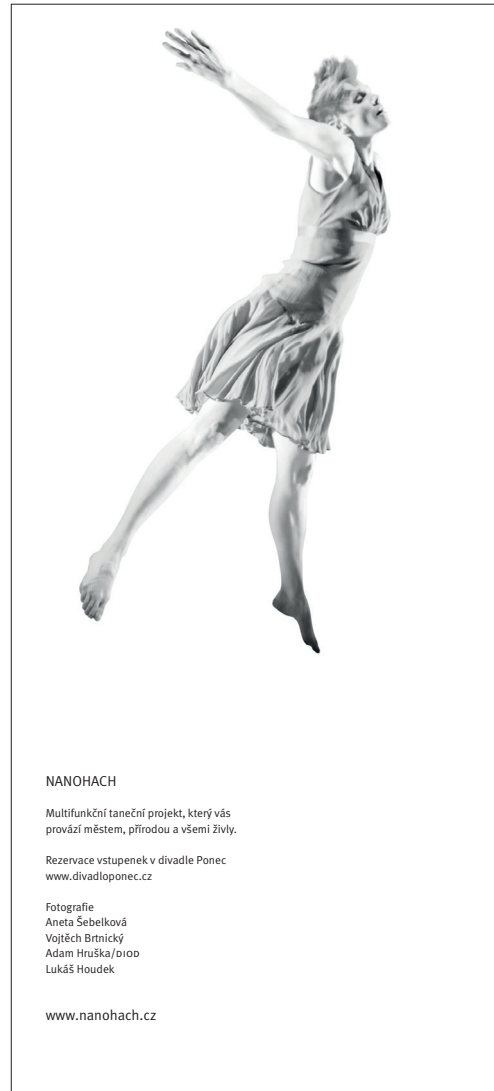

PŮLROK NANOHACH

listopad 2013 / 3

Vychází ke každé premiéře
tanečního souboru NANOHACH
a aktualizace půl roku poté.

PREMIÉRA:
FLASHED BY

NANOHACH

Multifunkční taneční projekt, který vás
provází městem, přírodou a všemi živly.

Rezervace vstupenek v divadle Ponoc
www.divadloponoc.cz

Fotografie
Aneta Sebellková
Vojtěch Brtnický
Adam Hruška/0100
Lukáš Houdek

www.nanohach.cz

Obr. 7 PŮLROK NANOHACH 3

foto vlastní

НANOHAХ

Soubor tanečního divadla záložil (ovocí) tanečníci, kteří se 20 let aktivně let pohybují v profesionální tanečnické divadelní oblasti. Od počátku schůzili podporou a realizací taneční umělecké aktivity a vytvářeli podmínky pro mezi-národní výměnu umělců se zaměřením na projekty, které umožňují spolupráci českých tanečníků se zahraničními subjekty. Umělecký záměr skupiny je založen na vzájemné kreativní spolupráci tanečníků a hudebních choreografů. Aktuálně se tvorba souboru občasť k realizaci jvoedení české tvorby.

Všechny realizované projekty na sebe uplatňují praxování tanečník divadla divadelní obce v Čechách a zahraničí: Francie, Itálie, Brazílie, Mexiko, Polsko, Rumunsko, Rusko, Španělsko, USA, Velká Británie). Větší množství nominací byly projekty skupiny scény – Best Contemporary Dance Performance Award 2011 a Best Actor Award na King's College v Rusku, Cena za nejlepší light design 2010, Cena Sazky za objev v tanci 2009, Cena za Interpretaci 2007 a 2006.

Členem Mladé tance o. s. a kromě svých iniciativ se jako řadové aktivní zúčastnil na současném kulturním dění v ČR. Větší část vstupu pracovníci do veřejného prostoru. Jde o specifické projekty, Muzikální noc 2006 a 2010, venkovské výstavy, například Česká Centrum Praha, Společnost F. Kafky, Botanická zahrada Praha, Dům Prahy, Hotel Pivovar a další společné akce, galerie, národní budovy a tovární haly).

Příloha: NANOHAХ listopad 2013 / 3 4/5

PREMIÉRA

FLASHED BY

Lenka Flory

I was thinking of you
and
I was thinking of you
and
I was thinking of you
and then
I was not thinking of you any more

Laurie Anderson

koncept choreografie
choreografie
režie
Lenka Flory
vystoupa choreografie
interpretace
Leo Švejda
videopřehled
film
Barbara Schler
světelný design
Jan Neudl
hudba
Jiřík
Michal Vašíl
autor textů
Janek Barták
Mladé tance
Petr Slach
kostýmy
Marilena Novotná
světelná a technická
Robert Štěpánek
Patrik Šesták
Michal Vašíl
fotografie
Dragan Dragun
Václav Brtnický
produkce
Hana Malá
www.mla.cz

Příloha: NANOHAХ listopad 2013 / 3 6/7

PROGRAM 2012/2013

ORBIS PICTUS

Divadlo Ponoc / Praha/
Úterý 27. listopadu 2012 20:00
Sobota 28. listopadu 2012 20:00

Divadlo DDD / Jihlava/
Sobota 3. prosince 2012 19:30

Divadlo Ponoc / Praha/
Čtvrtek 31. ledna 2013 20:00
Úterý 12. března 2013 20:00

Městské divadlo Jihlava n. N.
Sobota 23. března 2013 20:00

Divadlo Ponoc / Praha/
Čtvrtek 11. dubna 2013 21:00
Česká taneční platforma 2013

ZLOČIN A TREST

Teatr «IEX» / Moscow – Russia/
Pátek 26. dubna 2013 19:00

Drama Teatr / Veliky Novgorod – Russia/
Neděle 28. dubna 2013 20:00

Teatr «Oporoz» / SSK / Petersburg Moscow – Russia/
Neděle 1. května 2013 19:00

Teatr «IEX» / Moscow – Russia/
Pátek 31. května 2013 20:00

Divadlo O. Nedbala / Třbov/
Pátek 7. dubna 2013 20:00

Pap.mn / Plzeň/
Pondělí 10. června 2013 20:00

Sašice
Neděle 16. června 2013 20:00

NANOHAХ V SÓLECH (ANAGRAM)

DAMU / Praha/
Pondělí 3. prosince 2012 16:30 a 18:00

Změna programu vyhrazena.

Příloha: NANOHAХ listopad 2012 / 4 12/13

LEVOU HEMISÉRU NA ORBIS PICTUS NEBERTE

ORBIS PICTUS

Červená kniha významného psychiatra 20. století Carla Gustava Junga je vítědná jako klíč k jeho celoživotní práci. Dvě své oblasti vychýlených z jeho vlastní aktivní imaginace rozvíjí problematickou lidského nevědomí. „Mluvit v obrazech se proto, abych se blípkal slovy, ale z neschopnosti mluvit slovy, jinak než v obrazech nejsem schopen slova hlubiny vyslovit,“ uvádí Jung ve své knize. Právě obrazy kolektivního nevědomí, často nazývané archetypy, stály u zrodu nového tanečního představení Orbis Pictus uvedeného v pražském divadle Ponoc.

Introspektivní taneční pouť Orbis Pictus diváckou řízeň po stihující příběhu nechal. Levou hemisféru je proto lepší odčit na jazyk. Už při nrohu do sílu se octnete v naposledí mlze: a to díky mltostroj fyzicky dostáváte. V tomto představení není totiž osvětl. Osvětlí pouhé co dělat. „Obraz je propojčkem a zdrojem inspirace, oproti slovu má daleko více vstev. Slovo je spojené s logikou a má určití omezení, ale obraz sám o sobě má hloubku. A pokud se zabýváme tvorbou

jako takovou, tak se musíme zabývat i požáděm obrazovostnosti, tím, kde v nás obraz vzniká.“ prouzd choreograf, tanečník a pedagog Michal Záhora, jeden z tvůrců představení Orbis Pictus.

Spolu s Michalem Záhorou se na představení podílela také choreografka a tanečnice Lenka Bartáňková. Orbis Pictus je jejich první společnou prací. Polovina mužského a ženského principu tvůrce v mnoha oblastech inspirovala. „Zabývali jsme se nejen obrazy z Červené knihy, ale i obrazy z historie, obzorem jako uměleckým dílem a film, co obraz znamená v rovině archetypů a energií. Také v rovině binární – dobo a zlo černa a bílá, muž a žena. Jung nám pomohl k tomu pochopit, co za těmi obrazy je, proč jsme jim tak fasci nování. Pracovali jsme ale i s jinými obrazy, například Adam. Eva a výtahů z díle, Michailogelova Pict...“ vysvětluje Michal Záhora.

Hlavním materiálem představení Orbis Pictus je lidská imaginace. Kromě dvou lidských těl v tanečním prostoru není jediný hmotný věc. Píctus se octine hnech v několika různých prostorech. Významný podíl na tom má světelný design. Celá scéna je tvořena pouze světly prostřednictvím mlhou. Light designer Jan Komárek se pokusil vytvořit něco jako „světelný slum“. Hlavní výbohou takové scénografie je to, že můžete naprosto kdykoli nechat jen tak zmizet.

„Nemám plšší rád objekty na jevišti, protože jsou nezničitelné. Oproti tomu se světla prosně objekty a pak zase zmizí,“ zmínuje light designer představení Jan Komárek. „Přirodně jsme oběti pracovat s poměrů komplikovanou scénografií, ale pak jsme si uvědomili že nám ty objekty překážejí a nemají tam co dělat. Takže nakonec prostor samotný zcela definoval světlo,“ dodává choreograf Michal Záhora. Spolu se světly specifick prostor myslí utváří hudba, kterou na míru představení Orbis Pictus složil italský skladatel Carlo Natoli.

Orbis Pictus vzniklo pod hlavníčkou tanečního souboru NANOHAХ. Cílem souboru je vytvořit studium pro um taneční divadelních projektů na vysoké profesionální úrovni a tvůrčím způsobem díce spolupracovat se zahraničními choreografy a uměleckými subjekty. fungování souboru popsal jeho umělecký vedoucí Hana Malá: „Já osobně mám teď potřebu se obracet k původní české tvorbě, protože je tady nesmírný potenciál. Je samozřejmě důležité pracovat i lidmi a s produktivní ze zahraničí, ale věnovat se českému tanci, dokud je to ještě možné, je nutnost.“

Smyslové představení Orbis Pictus poskytne divákům cesta do hlubšího vlastního míra, zamří znak a rozšíří zorničky.

Linda Dušová prosinec 2012

Příloha: NANOHAХ listopad 2013 / 3 14/1

Obr. 8 Kompozice dvoustran

foto vlastní

SUNA NO ONNA:

PŮLROK 2013/2014 NANOHACH

PÍSEČNÁ ŽENA

» PÍSEČNÉ ŽENY V TRÁVĚ

Snový zážitek přineslo seskupení NANOHACH všem poeticky naladěným návštěvníkům parku Portheimka, kteří si sem přišli oddechnout uprostřed pracovního týdne. Tři polonahé dívky se tajuplně zjevovaly a zase mizely v šeru spoře osvětleného trávníku, jako lesní žínky, které jsme přistihli při jejich večerním reji. Ve večerním sychravu připadaly jejich bosé nohy divákům překvapeným náhlým koncem léta jako stvoření z jiného světa. Jejich zanícený projev niterného boje volání o pomoc a bezbranné odevzdanosti však ztělesňoval emoce natolik věrně, že nemohlo jít o iluzi.

Román Písečná žena (Suna no onna) japonského novelisty Kóbó Abeho se stal světovým bestsellerem brzy po svém vzniku. Dopomohl mu k tomu také vydařený snímek Hirošiho Tešigawary. Vypráví neuvěřitelný příběh z pouštní krajiny o ženě, která v písečné jámě naplňuje svou každodenní existenci odhrabáváním písku, aby nepohltil její dům. Pracuje každou noc za světla svítilny nad jámou v rukou vesničanů. Náhodného tokijského etymologa, neuspokojeného vědce, vesničané listí „uvězní“ v jejím domě jako pomocníka. Ten zde nakonec dobrovolně zůstává a vyměňuje svou sbírku hmyzu za rodinné štěstí. Autor se zaměřil nad hranicemi svobody a uvěznění v kontextu moderní společnosti, hodnotou člověka pro komunitu, otázkou definice šťastného života... Každodenní lopota jako smysl životního uspokojení je věčným a vděčným filozofickým tématem i v dnešní společnosti.

Lea Švejdová se zaměřila na duši ženy, která je nucena žít v nesvobodě v malém doupěti jako zajaté zvíře. Její touha po lásce je silnější než touha po svobodě. Rozpolcenost mezi nereálnými sny o štěstí a zároveň pokora před vlastním osudem naplňuje celé toto dílo. Jednoduché, výstižné, syrové pohyby dávají tušit sílu ženského nitra. Tak jako je písek jejím vězením, je pro ni zároveň i domovem. Nekonečná fyzická námaha se stává smyslem života i faktorem zaslouženého štěstí. Tři muži se svítlkami vymezující povolený prostor zároveň znázorňovali věčně bdící pohled dozorců, před kterým žena prchá do vlastního nitra, je pro ni ale také jediným pojitkem s okolním světem. Dynamická škála emocí od něhy, strachu, až po revoltu a agrese byla tanečně křehká i burčující.

Choreografie se povedlo citlivě a věrně ztělesnit emoce, které lze vyčíst v řádcích Abeho. Pro ty, kteří přišli tímto dílem nepoznamenáni, bylo představení NANOHACH možná abstraktním, přesto ale silným zážitkem výrazového tance v tradicích moderních prostředků.

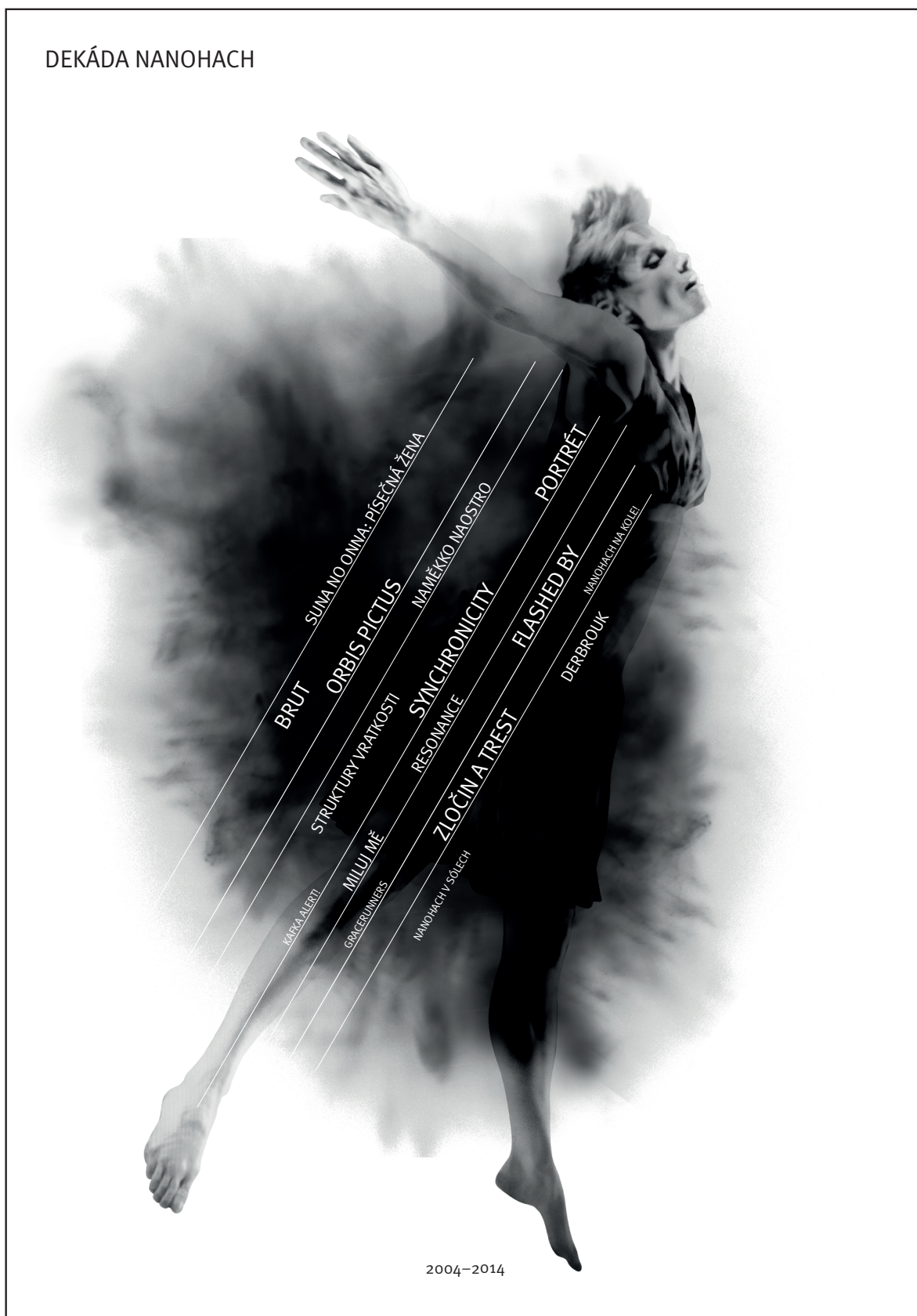
Lucie Burešová 5. října 2011

18 | 19

Obr. 9 ukázka materiálu

foto vlastní

DEKÁDA NANOHACH

Obr. 10 Plakát k výročí NANOHACH

foto vlastní